

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členiek senátu JUDr. Jarmily Urbancovej a JUDr. Eleny Krajčovičovej v právnej veci žalobcov **1. M. K.**, bytom V., a **2. E. K.**, rodenej M., bytom V., *oboich zastúpených JUDr. P. V., advokátom Advokátskej kancelárie so sídlom V.*, proti žalovanému **Krajskému stavebnému úradu v Bratislave**, so sídlom Lamačská cesta 8, Bratislava, za účasti **L. B.**, bytom T., *zastúpeného JUDr. A. V., advokátkou so sídlom N.*, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. A-2010/1925-DLD zo 16. júla 2010, na odvolanie žalobcov proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 31. marca 2011, č. k. 1S/225/2010-119, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 31. marca 2011, č. k. 1S/225/2010-119 vo veci samej a v časti nepriznania náhrady trov konania žalobcom **p o t v r d z u j e .**

V časti uloženia povinnosti žalobcom zaplatiť účastníkovi L. B. trovy konania na účet právnej zástupkyne JUDr. A. V. vo výške 424,07 eura, do 30 dní od nadobudnutia právoplatnosti rozsudku, spoločne a nerozdielne s tým, že splnením povinnosti jedného zo žalobcov povinnosť druhého zaniká, **m e n í** tak, že účastníkovi konania náhradu trov konania **n e p r i z n á v a .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“) zamietol podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) žalobu, ktorou sa žalobcovia domáhali preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. A-2010/1925-DLD zo 16. júla 2010 a jeho zrušenia. Týmto rozhodnutím bolo zmenené rozhodnutie Mestskej časti Bratislava – S.S. č. 780/2009-16771/2010/URS/Ku-A/10 zo dňa 08. apríla 2010, ktorým bola dodatočne povolená zmena stavby: Novostavba rodinného domu – „Vila na Slavíne“ (pôvodne „Vila Katarína“) pred jej dokončením na H. ulici v Bratislave na pozemkoch parcelné číslo X.X., X., k. ú. S.S.B. vrátane prípojok inžinierskych sietí aj na pozemkoch parcelné číslo X., X., k. ú. S.S. stavebníkovi L. B. tak, že zmenil časť výroku na prvej a druhej strane rozhodnutia v rozsahu podľa § 88 ods. 1 písm. b/ po časť vymedzujúcu podmienky pre dokončenie stavby zrušil a nahradil novým textom, ktorým dodatočne povolil stavebníkovi L. B., T. zmenu stavby pred dokončením na stavbe: novostavba rodinného domu „Vila na Slavíne“ (pôvodne vila Katarína), H.H. na pozemkoch parcelné číslo X., X.0, X.X., X., k. ú. S.S. vrátane prípojok inžinierskych sietí aj na pozemkoch parcelné č. X., X. k. ú. S.S. podľa projektovej dokumentácie vypracovanej Ing. Arch. Ľ. H. zo dňa 27. októbra 2009 označenej ako projekt skutočného vyhotovenia stavby. Toto rozhodnutie sa stalo neoddeliteľnou súčasťou rozhodnutia Mestskej časti Bratislava – S.S. zo dňa 08. apríla 2010, ktoré odvolací orgán v ostatných častiach ponechal nezmenené a v platnosti. Tiež doplnil podmienky pre dokončenie stavby, ktoré doplnil o podmienku č. 4a.

Krajský súd svoje rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 244 ods. 1 OSP, § 46 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“), § 3 ods. 1 a 2, § 4 ods. 1 a 3 a § 7 zákona č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (katastrálny zákon) v neskorších predpisov (ďalej len „katastrálny zákon“), § 6 ods. 3 vyhlášky Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky č. 532/2002 Z. z. ktorou sa ustanovujú podrobnosti o všeobecných technických požiadavkách na výstavbu a o všeobecných technických požiadavkách na stavby užívané osobami s obmedzenou schopnosťou pohybu a orientácie (ďalej len „vyhláška č. 532/2002 Z. z.“) ako aj ustanoveniami § 62 ods. 1, § 66

ods. 1, § 68 ods. 1 a 2 a § 139b ods. 4 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) v neskorších predpisov (ďalej len „stavebný zákon“), keď vyporiadajú sa s jednotlivými námietkami žalobcov uvedenými v žalobe došiel k záveru, že:

1/ Nemožno súhlasiť s námietkou žalobcov, že rozhodnutie je v rozpore so skutočným stavom a vychádza z projektovej dokumentácie, ktorá nekorešponduje so skutočným stavom veci, nakoľko, ako vyplynulo z obsahu administratívneho spisu, Stavba je v súlade s Územným plánom Hlavného mesta, čo konštatovalo i Hlavné mesto Slovenskej republiky Bratislava, vo svojom kladnom záväznom stanovisku č. MAG S ORM 44784/2009/258242, MAG S ORM 46011/2009/264809 zo dňa 10. augusta 2009. Povoľovaná stavba je po stavebno-technickej stránke nepochybne rodinným domom s dvomi nadzemnými a ustúpeným podlažím, čo je v súlade s regulatívom maximálnej podlažnosti podľa územného plánu zóny A 6, Bratislava rok 2000 schváleného uznesením Mestského zastupiteľstva č. 609/2001 zo dňa 28. júna 2001. Ako nesporne vyplynulo z administratívneho spisu súlad v konaní predloženej projektovej dokumentácie so skutočným stavom stavby si stavebný úrad podrobne overil priamo na stavbe za účasti projektanta stavby.

2/ K námietke žalobcov, že tak žalovaný ako aj Mestská časť S.S., ako príslušný stavebný úrad nedostatočne a povrchno zistili skutkový stav, o ktorý opierajú svoje rozhodnutia, krajský súd uviedol, že s touto námietkou nie je možné súhlasiť, nakoľko z obsahu administratívneho spisu bolo nepochybne zistené, že na predmetnej stavbe bol niekoľkokrát vykonaný štátny stavebný dohľad, na ktorom bolo zistené, že stavba je realizovaná v rozpore s právoplatným stavebným povolením zo dňa 14. septembra 2007. Dňa 05. februára 2009 vyzval stavebný úrad stavebníka na okamžité zastavenie stavebných prác vykonávaných v rozpore so stavebným povolením so súčasným vyzvaním podľa § 88a ods. 1 stavebného zákona na predloženie dokladov, či dodatočné povolenie nie je v rozpore s verejnými záujmami. Následne dňa 23. marca 2009 zmenu stavby pred dokončením vrátane príloh obsahujúcich stanoviská dotknutých orgánov a projektovú dokumentáciu – architektonické stavebné riešenie s autorizačným osvedčením projektanta. Dňa 31. marca 2009 bol vykonaný na stavbe opakovaný štátny stavebný dohľad. Pričom bolo zistené, že stavebník napriek výzve v realizácii zmeny stavby pokračuje. Dňa 15. apríla 2009 bolo vydané stavebným úradom rozhodnutie podľa § 105 stavebného zákona o uložení pokuty stavebníkovi za spáchaný priestupok vo výške 16.000,- eur. Dňa 23. apríla 2009 bolo stavebným úradom vydané rozhodnutie na zastavenie stavebných prác. Dňa 11. septembra 2009 bolo stavebným úradom oznámené účastníkom a dotknutým orgánom

štátnej správy začatie konania podľa § 88a stavebného zákona. Súčasne bolo určené, že pripomienky a námietky môžu účastníci podať do 7 pracovných dní od doručenia tohto oznámenia, inak sa na ne podľa § 61 stavebného zákona nebude prihliadať. Dňa 28. septembra 2009 podali žalobcovia na stavebný úrad pripomienky a námietky. Z preskúmaného prvostupňového rozhodnutia stavebného úradu je nesporné, že tento sa v jeho odôvodnení v súlade s ustanovením § 62 ods. 3 stavebného zákona náležite vysporiadal so všetkými námietkami, ktoré žalobcovia vzniesli v prvostupňovom konaní. Z vyššie uvedeného je nesporné, že na stavbe bol niekoľkokrát vykonaný štátny stavebný dohľad, pričom bol v niektorých prípadoch prítomný aj projektant za účelom revízie projektovej dokumentácie skutočného stavu na stavbe a keď bol zistený nesúlad, projektant bol vyzvaný k vypracovaniu dodatku k projektu. Z obsahu odôvodnení oboch rozhodnutí stavebných úradov je zrejmé, že tieto orgány boli oboznámené so súčasným stavom na stavbe, a teda zo skutočného stavu vychádzali, preto je možné konštatovať, že ustanovenia § 32 ako aj § 46 správneho poriadku boli v preskúmanej veci dodržané.

3/ K námietke žalobcu o porušení zákona spočívajúceho v tom, že žalovaný správny orgán mal prerušiť konanie podľa § 137 stavebného zákona až do právoplatného skončenia súdneho sporu, ktorý prebieha medzi účastníkmi konania, krajský súd uviedol, že podľa zistenia Okresného súdu Bratislava I. medzi účastníkmi konania prebiehajú dve konania. V prvom, ktoré je vedené pod sp. zn. 15C 108/09, ide o odstránenie časti stavby a predmetom konania vedeného pod sp. zn. 16C 73/09 je nariadenie odstránenia stavby postavenej na cudzom pozemku a vydanie časti pozemku. Krajský súd v Bratislave k týmto konaniam konštatoval, že obe konania nemajú žiadnu právnu súvislosť s prejednávanou vecou, a preto sa nestotožnil s právnym názorom žalobcu, že zo strany žalovaného správneho orgánu došlo k nezákonnému postupu, keď vo veci nerešpektoval ustanovenie § 137 stavebného zákona a konanie vo veci neprerušil.

4/ K námietke, že predmetný objekt je stavaný sčasti na cudzom pozemku, krajský súd konštatoval, že postup odvolacieho správneho orgánu bol správny a bol nepochybne v súlade s ustanoveniami § 3 ods. 1 a 2, § 4 ods. 1 a 3 a § 7 katastrálneho zákona.

5/ K námietke žalobcov o nedodržaní vzdialenosti podľa § 6 vyhlášky č. 532/2002 Z. z. krajský súd uviedol, že podľa ustanovenia § 6 ods. 3 vyhlášky č. 532/2002 Z. z., ak rodinné domy vytvárajú medzi sebou voľný priestor, vzdialenosť medzi nimi nesmie byť menšia ako 7 metrov. Vzdialenosť rodinných domov od spoločných hraníc pozemkov, nesmie byť menšia ako 2 metre. Z administratívneho spisu je nesporné, že náčrt umiestnenia a vedenia oplotenia bol vypracovaný geodetickou kanceláriou G. zo dňa 06. augusta 2008,

podľa ktorého zistenia je oplotenie posunuté o 2,44 m od hraničnej čiary medzi oboma pozemkami do pozemku stavebníka. V tomto smere vydalo tiež súhlasné stanovisko Okresné riaditeľstvo Hasičského a záchranného zboru dňa 10. februára 2009, ktoré posudzovalo protipožiarnu bezpečnosť stavby. Z takéhoto stavu pri rozhodovaní vychádzal aj žalovaný s tým, že vyhodnotil vzdialenosť rodinných domov od spoločných hraníc pozemkov za dostatočnú v zmysle vyššie citovaného ustanovenia § 6 ods. 3 vyhlášky č. 532/2002 Z. z..

6/ Aj námietku žalobcov týkajúcu sa nedodržania indexu zastavanosti, krajský súd považoval za nedôvodnú. Vychádzajúc z definovania zastavanej plochy krajský súd uviedol, že ako vyplynulo z rozhodnutia Krajského stavebného úradu, je možné akceptovať stav, že podzemné podlažia stavby sa do celkovej zastavanej plochy nezapočítavajú, a preto nebolo odôvodnené nariadovať úpravy stavby na úrovni prvého PP. Architektonické riešenie stavby so zazelenanými strechami je po urbanistickej stránke akceptovateľný spôsob, ako zabezpečiť dodržanie koeficientu indexu zelene, ktorý v tomto prípade bude dodržaný.

Krajský súd po preskúmaní administratívneho spisu tiež skonštatoval, že stavebný úrad výrokom napadnutého rozhodnutia nariadil stav stavebníkovi úpravy už zrealizovanej stavby v rozsahu povinností stavebne upraviť už zrealizované časti objektu na úrovni prvého PP a prvého NP a zasypať vyznačené priestory zeminou za účelom redukcie zastavanej plochy stavbou a dosiahnutia súladu predmetnej stavby s platnou územnoplánovacou dokumentáciou pre dané územie.

Krajský súd v Bratislave dospel k právnomu záveru totožnému so závermi žalovaného správneho orgánu a konštatoval, že preskúmaným rozhodnutím žalovaného správneho orgánu nedošlo k porušeniu zákona.

Pre úplnosť krajský súd považoval za potrebné ešte uviesť, že vo veci podali žalobcovia podnet na podanie protestu prokurátora, o ktorom bolo rozhodnuté rozhodnutím Krajskej prokuratúry v Bratislave č. Kd 389/10-19 zo dňa 01. februára 2011 tak, že podnet žalobcov bol odložený.

O trovách konania bolo rozhodnuté s poukazom na § 250k ods. 1 OSP tak, že v konaní neúspešným žalobcom súd náhradu trov konania nepriznal. S poukazom na 246c ods. 1 OSP v spojení s § 142 ods. 1 OSP súd priznal v konaní úspešnému účastníkovi konania L. B. náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 424,07 eura na účet právnej zástupkyne JUDr. A. V. do 30 dní od právoplatnosti rozsudku, ktorú povinnosť uložil zaplatiť žalobcom spoločne a nerozdielne s tým, že splnením povinnosti jedného zo žalobcov povinnosť druhého zaniká.

Proti predmetnému rozsudku podali v zákonnej lehote odvolanie žalobcovia z dôvodov podľa § 205 odseku 2 písmena a/, b/, d/, e/ a f/ OSP.

Vytýkali krajskému súdu, že pri posúdení prvej námietky nebral do úvahy, že žalobcovia namietali stanovisko Hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislavy. Dokonca M. K. dal aj podnet na prokuratúru v tejto veci. V tejto súvislosti žalobcovia poukazovali na § 245 ods. 1 OSP, podľa ktorého je súd povinný pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu posúdiť i zákonnosť prv urobeného správneho rozhodnutia, o ktoré sa preskúmané rozhodnutie opiera. Napriek tomu, že záväzné stanovisko nie je rozhodnutím, žalobcovia majú za to, že § 245 ods. 1 OSP treba vykladať v znení článku 46 Ústavy Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov (ďalej len „Ústava“). Proti záväznému stanovisku nemali žalobcovia možnosť podať opravný prostriedok. Pokiaľ teda žalobcovia namietajú toto stanovisko, súd má povinnosť skúmať nie len zákonnosť namietaného rozhodnutia, ale aj stanoviska, o ktoré sa toto rozhodnutie opiera. Majú za to, že svojim konaním prvostupňový súd nedostatočne zistil skutkový stav a nesprávne právne posúdil vec.

Nesúhlasili ani s názorom krajského súdu, že žalovaný nemusel prerušiť konanie do právoplatného skončenia konaní vedených Okresným súdom Bratislava I týkajúcich sa určenia hraníc pozemku. Prvostupňový súd skonštatoval, že tieto konania nemajú žiadnu súvislosť s prejednávajúcou vecou.

Žalobcovia poukázali na to, že z konania vedeného Okresným súdom Bratislava I pod sp. zn. 15C 108/09 vyplýva, že žalobcovia žalujú stavebníka L. B. o odstránenie stavby múru, ktorá neoprávnene zasahuje na pozemok X. nachádzajúci sa v katastrálnom území S.S. vo vlastníctve žalobcov. Podľa žalobcov je v rozpore s ochranou vlastníckeho práva, ak na osobu namietajúcu stavbu na svojom pozemku, domáhajúcu sa ochrany na súde, žalovaný správny orgán v rámci konania neprihliadne. Zdôrazňovali, že posudzované konanie, je konanie o dodatočnom povolení stavby, v ktorom by mal žalovaný osobitne prihliadať na vlastnícke práva vlastníkov pozemkov a možnosť ich ochrany.

Podľa žalobcov nie je možné súhlasiť s názorom krajského súdu, že k námietke žalobcov uvedenej pod bodom 3, že stavba je postavená na cudzom pozemku, zaujal stanovisko, že je neopodstatnená, majú za to, že žalovaný správne vychádzal z údajov katastra a v prípade, že žalobcovia s týmto stavom nesúhlasili, mali oni dokázať opak. Žalobcovia tak v správnom ako aj súdnom konaní uvedenom v bode II. preukazujú, že stavba je postavená na ich pozemku. Žalobcovia dôkazy o tejto skutočnosti preukazovali tak v správnom konaní, ako to teraz robia aj v súdnom konaní.

Poukazovali na to, že žalovaný ako správny orgán pri rozhodovaní vo veci nie je viazaný len názormi účastníkov, ale v prvom rade zásadou materiálnej pravdy vyjadrenej v § 3 odseku 4 správneho poriadku v účinnom znení. Znamená to, že žalovaný mal zisťovať hranicu pozemkov a v prípade, že je hranica sporná, prerušiť konanie do rozhodnutia Okresného súdu Bratislava I vo veci 15C 108/09. Tvrdením prvostupňového súdu týkajúceho sa údajov z katastra vytvára precedens, že vždy sú správne údaje v katastri, napriek tomu, že sa vedie konanie o ich nesprávnosti. Takýto výklad je nesporne v rozpore so zákonom, nakoľko sám katastrálny zákon v znení neskorších predpisov pripúšťa chyby v katastrálnych záznamoch. Dokazujú to opravné inštitúty, ktoré sú v tomto zákone upravené. Na základe uvedeného majú žalobcovia za to, že prvostupňový súd nesprávne právne posúdil vec.

Podľa žalobcov sa nemožno stotožniť ani s názorom krajského súdu v časti vyporiadania sa s námietkou nedostatočného odstupu povolenej stavby od stavby žalobcov. Súd v tejto časti skonštatoval, plot je posunutý v neprospech stavebníka a z tohto dôvodu sú odstupy určené vyhláškou č. 532/2002 Z. z. zachované. Žalovaný a ani prvostupňový správny súd nie sú oprávnené rozhodovať o určení hraníc pozemkov. Podotkli, že konanie na Okresnom súde Bratislava I je vedené dlhšie a dokazovanie je pomerne náročné. Nie je zrejmé, z čoho vychádzal prvostupňový súd, keď prejedikoval výsledok v inom konaní. Správne súdnictvo má v pôsobnosti kontrolu spravujúcich subjektov a ich jednotlivých aktov. Do jeho pôsobnosti nespadá rozhodovanie o občianskoprávných nárokoch, ktoré aj s ohľadom na § 137 stavebného zákona patrí výlučne súdom v civilnom konaní.

Žalobcovia vytýkali krajskému súdu, že už v žalobe poukazovali na to, že posúdenie hraníc bude závisieť od výsledku konania vedenom na Okresnom súde Bratislava I. Z tohto dôvodu mal žalovaný konanie prerušiť. Prvostupňový súd sa nezaoberal týmito skutočnosťami. Namiesto toho svojvoľne, bez akéhokoľvek dokazovania a oprávnenia, ignorujúc, že predmet posúdenia sa nachádza na civilnom súde, skonštatoval, že plot je posunutý v neprospech stavebníka. S poukazom na článok 2 odseku 2 Ústavy mali za to, že napádané rozhodnutie trpí inou vadou, nakoľko prvostupňový súd prekročil svoje právomoci. Rovnako je zrejmé, že prvostupňový súd nesprávne právne posúdil vec, keď konštatoval, kde sa plot nachádza, namiesto toho, aby posúdil, že žalovaný mal prerušiť konanie v dôsledku predbežnej otázky podľa § 137 stavebného zákona.

Nesúhlasili s názorom krajského súdu, ktorý stotožňuje index zelene a index zastavanosti. Pozemok, na ktorom stojí stavba v budúcnosti prikrytá zeleňou, nemožno považovať za nezastavaný pozemok. Z odôvodnenia prvostupňového súdu vyplýva, že pokiaľ si stavebník dá na stavbu zeleň, táto časť sa v koeficiente zastavanosti prejaví ako

nezastavaná. Takýto náhľad krajského súdu podľa žalobcov úplne popiera inštitút zastavanosti a v zásade z neho vytvára inštitút koeficientu zelene.

Žalobcovia opätovne zdôrazňovali, že 20 %-tná zastavanosť znamená, že stavba sa môže nachádzať len na 20 %-tách pozemku. Pokiaľ aj bude stavba prekrytá zeleňou, stále to bude stavba a plochu pod ňou je nutné považovať za plochu zastavanú. S ohľadom na uvedené ako aj priložené snímky je zrejmé, že prvostupňový súd nesprávne právne posúdil vec, keď konštatoval, že koeficient zastavanosti bol dodržaný.

Krajský súd podľa žalobcov pochybil tiež v časti priznania náhrady trov konania. Správne súdnictvo je inštitútom na kontrolu zákonností rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. Z tohto dôvodu môže byť na strane žalovaného vždy len správny orgán. Je pravdou, že účastníkmi súdneho konania sú aj účastníci správneho konania, ktorí žalobu nepodali. Tí však nemajú procesné postavenie ani žalobcu a ani žalovaného. Žalobcovia napadajú postup a rozhodnutie žalovaného správneho orgánu. Nenapádajú iných účastníkov konania, ktorí v tomto konaní sú z titulu hájenia svojich záujmov. S ohľadom na uvedené majú žalobcovia za to, že v prípade ich neúspechu, úspech v konaní má výlučne žalovaný. Z toho dôvodu nie je možné priznať náhradu trov konania inému účastníkovi, ako žalovanému.

S ohľadom na uvedené majú žalobcovia za to, že napádané rozhodnutie trpí inou vadou, prvostupňový správny súd nesprávne právne posúdil vec a nedostatočne zistil skutkový stav.

Navrhli preto, aby odvolací súd prvostupňové rozhodnutie zmenil podľa § 250j ods. 3 OSP tak, že napádané rozhodnutie žalovaného zo dňa 16. júla 2010, vydané v konaní vedenom pod číslom A-2010/1925-DLD zrušil a vec žalovanému vrátil na ďalšie konanie. V prípade úspechu vo veci žalobcovia žiadali, aby súd zaviazal žalovaného nahradiť im trovy konania, a to do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia. Nakoľko sa predmet sporu dotýka vlastníckeho práva žalobcov, žalobcovia žiadali, aby druhostupňový súd vo veci nariadil pojednávanie.

K podanému odvolaniu sa vyjadril žalovaný a účastník konania.

Žalovaný vo svojom vyjadrení k jednotlivým bodom odvolania uviedol nasledovné: K námietke, že napadnuté rozhodnutie je vydané v rozpore so skutočným stavom veci, poukázal na to, že z obsahu spisového materiálu je jednoznačne zrejmé, že žalobcovia v priebehu správneho konania obsah kladného záväzného stanoviska dotknutého orgánu – Hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislava nenamietali, skutočnosť, že žalobca údajne

dal vo veci záväzného stanoviska podnet na prokuratúru nemá na účely dodatočného stavebného konania a jeho výsledku žiadnu právnu relevanciu, pokiaľ vo veci vybavenia tohto jeho podnetu neprijala prokuratúra prokurátorské opatrenie. Naopak, zdôrazňoval, že zákonnosť rozhodnutia žalovaného č. A-2010/1925-DLD zo dňa 16. júla 2010 preskúmala i Krajská prokuratúra Bratislava, pričom vec odložila bez podania protestu.

Výklad ustanovenia § 245 ods. 1 OSP žalobcami považoval žalovaný za nesprávny, nakoľko záväzné stanovisko nemá formu a právne účinky rozhodnutia vydaného v správnom konaní a postup predpokladaný týmto ustanovením sa na neho nemôže vzťahovať. Navyše, touto požiadavkou žalobcovia rozširujú predmet žaloby, čo je v tomto štádiu konania neprípustné.

K požiadavke na prerušenie správneho konania do právoplatného skončenia súdnych konaní žalovaný zdôraznil, že podklady rozhodnutia aj samotné závery ústneho pojednávania v rámci súdneho konania jednoznačne preukázali, že súdne konania prebiehajúce na Okresnom súde Bratislava I nepredstavujú svojím predmetom predbežnú otázku, ani inú prekážku vydaniu dodatočného stavebného povolenia. Žalovaný opätovne zdôraznil, že skutočnosť, že dodatočne povolená stavba je na cudzom pozemku sa v konaní neukázala ako sporná, predovšetkým z toho dôvodu, že žalobcovia toto svoje tvrdenie relevantným spôsobom nepreukázali. Absencia spornosti v danej veci následne nevyvolala potrebu postupovať podľa ustanovenia § 137 stavebného zákona, keďže podklady rozhodnutia preukázali, že stavba nie je ani svojou časťou umiestnená na cudzom pozemku.

K námietke, že stavba je umiestnená na cudzom pozemku poukázal žalovaný na predchádzajúci text s tým, že poukázal na nepravdivé tvrdenie žalobcov, že v správnom konaní preukázali, že stavba je na cudzom pozemku, pričom tak neurobili ani v konaní pred krajským súdom. Naopak, listinné dôkazy, ktoré boli podkladom pre vydanie dodatočného stavebného povolenia preukazujú, že skutková hranica založená jestvujúcim oplotením pozemku žalobcov sa nezhoduje s právnou hranicou, čo je jednoznačne zrejmé aj zo snímky z katastrálnej mapy. Opak preukázaný nebol.

K namietaným nedostatočným odstupom stavieb žalovaný uviedol v súvislosti s predchádzajúcim textom, že spornosť spoločnej hranice sa v konaní taktiež nepreukázala. Rovnako ako sa nepreukázalo to, že súdne konanie týkajúce sa tejto hranice, je prekážkou vydaniu dodatočného povolenia. Správne orgány, ani súd nerozhodovali o určení priebehu hranice pozemkov. Len na základe podkladov rozhodnutia vychádzali z priebehu právnej hranice, v súvislosti s ktorou následne posudzovali aj odstupové vzdialenosti medzi

nehnutelnosťami. Pokiaľ ide o odstupové vzdialenosti, žalovaný odkázal na odôvodnenie druhostupňového rozhodnutia, v ktorom je táto problematika podrobne vysvetlená.

K prekročeniu koeficientu zastavanosti pozemku poukázal na to, že dodržanie indexu zastavanosti je podrobne rozvedené v druhostupňovom rozhodnutí. Poukazujeme však na to, že podľa UPZ sa garáže umiestnené v oporných múroch, ak sú tieto garáže zazelenané, nezapočítavajú do zastavanej plochy objektom. V danej stavbe túto podmienku spĺňa 2.PP a 1.PP (ktoré, vzhľadom na svahovitosť pozemku má viditeľný priemet s terénom, čo sa môže javiť ako skresľujúce). Rovnako skresľujúce, s poukazom na uvedené, sa môže javiť aj snímka stavby s pohľadom zhora.

Žalovaný správny orgán zastáva názor, že krajský súd vydal rozhodnutie v súlade so zákonom, dostatočne ho odôvodnil a jeho závery sú správne a vychádzajú z obsahu spisového materiálu.

Z uvedených dôvodov považuje Krajský stavebný úrad v Bratislave podané odvolanie za neodôvodnené a navrhuje, aby bol rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1S/225/2010-119 zo dňa 31. marca 2011 potvrdený.

Účastník konania L. B. sa vo svojom vyjadrení k odvolaniu nestotožnil s dôvodmi odvolania žalobcov považujúc napadnutý rozsudok za vecne správny, vydaný na základe dostatočne zisteného stavu veci.

Citujúc ustanovenia § 205 ods. 2, § 219 ods. 1, § 245 ods. 1 a 2, a § 250ja ods. 1 OSP, § 58 ods. 2, § 88a ods. 3, § 137 ods. 1 a 2 stavebného zákona, § 70, § 7 a § 41 ods. 1 katastrálneho zákona a § 250i ods. 1 a 3 OSP uviedol, že krajský súd sa v konaní oboznámil s celým spisovým materiálom týkajúcim sa stavebného konania stavebníka a na základe tejto skutočnosti dospel k záveru, že stavba korešponduje s projektovou dokumentáciou v spise predloženej. K otázke nepreskúmania záväzného stanoviska poznamenal, že takú istú otázku riešil aj v podnete žalobcov prokurátor krajskej prokuratúry, ktorý dospel k totožnému záveru a vyslovil svoj záver vo veci namietaného súhlasného kladného záväzného stanoviska Hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislavy z 10. augusta 2009, a to, že toto je platné, ako vydané v časovej súvislosti neskôr, čím nahradilo pôvodné nesúhlasné stanovisko s tým, že do úsudku správneho orgánu nie je oprávnený vlastnou úvahou zasahovať. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že súd toto stanovisko mal k dispozícii 2 predloženého spisového materiálu a s jeho obsahom sa stotožnil.

Opakovane poznamenal, že ani jeden zo súdnych sporov prebiehajúcich medzi žalobcami a ním na Okresnom súde Bratislava I nie je sporom o určenie hraníc pozemku tak, ako to žalobcovia uvádzajú.

Súdne konanie prebiehajúce na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 16C 73/2009 je konaním o odstránenie stavby nachádzajúcej sa na cudzom pozemku, kde účastník vystupuje na strane žalobcu a M. K. s manželkou ako žalovaní, a súdne konanie prebiehajúce na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 5C/108/2009 je taktiež konaním o odstránení stavby postavenej na cudzom pozemku, kde účastník vystupuje na strane žalovaného a M. K. s manželkou na strane žalobcov.

Ani v jednom uvedenom konaní sa nerozhoduje o určenie hranice pozemkov a jej priebehu a ani v jednom konaní nebude jeho výsledkom výrok súdu, o určenie hranice pozemkov. Určenie priebehu hraníc medzi pozemkami podľa účastníka konania v prvom rade patrí do právomoci katastrálneho úradu, ktorý je na takéto konanie oprávnený podľa § 65 až 67d katastrálneho zákona.

Kataster nehnuteľností v súlade s katastrálnym zákonom vedie evidenciu nehnuteľností, ako aj súbor popisných informácií a má charakter registra, pričom je verejnou listinou, deklarujúcou správnosť údajov v nej vedených a zapísaných. Preto sa účastník nemôže stotožniť s námietkou žalobcov o vytváraní precedensu súdom, že všetky údaje zapísané v katastri sú správne. Súd týmto nevytvára žiaden precedens, správne aplikoval zásadu o správnosti a pravdivosti údajov zapísaných v katastri nehnuteľností. Tieto sú pre všetkých záväzné do okamihu, kým sa nepreukáže opak.

Bol toho názoru, že žalovaný postupoval správne, keď prerušil konanie v rámci stavebného konania podľa § 137 ods. 2 stavebného zákona. Z vyššie uvedených skutočností vyplýva a najmä z predložených dokumentov v rámci stavebného konania je zrejmé, že hranica medzi susediacimi pozemkami je zaznamenaná v katastrálnej mape a je totožná s geometrickým plánom nachádzajúcim sa v spisovej dokumentácii. Tento stav je stavebný úrad povinný rešpektovať. Pretože ani jedno z dvoch vyššie uvedených súdnych konaní nie je konaním o určenie hranice medzi pozemkami, nie je dôvod pre prerušenie konania podľa § 137 ods. 2 stavebného zákona.

Namietanou skutočnosťou sa v preskúvanom rozhodnutí tak samotný žalovaný, prokurátor Krajskej prokuratúry v Bratislave pri riešení podnetu žalobcov a v konečnej fáze aj krajský súd zaoberali dostatočným spôsobom, skutkové zistenia právne odôvodnili a dospeli k totožnému záveru, že index zastavanosti je v súlade s regulatívami územného plánu Hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislavy.

Žalobcovia tvrdiac svoje, nerešpektujú skutočnosť, že garáže umiestnené v oporných múroch stavby sa nezapočítavajú do zastavanej plochy, čím je v danom prípade index zastavanosti dodržaný. K predloženej snímke, na ktorú vo svojom odvolaní žalobcovia poukazujú poznamenal, že v súčasnosti je stavba v štádiu rozostavanosti so značným skreslením jej finálnej verzie, kedy bude reálnejšie vidieť dodržanie tak koeficientu prírodnej plochy, ako aj koeficientu zastavanosti..

Vo veci priznania mu náhrady trov právneho zastúpenia bol toho názoru, že súd postupoval správne, keď mu náhradu trov právneho zastúpenia priznal, napriek skutočnosti, že nevystupuje v spore ani na strane žalobcu ani na strane žalovaného. Je účastníkom konania, ktorého do konania pribral uznesením súd v súlade s ustanovením § 250 ods. 1 OSP.

Odvolaním napadnuté rozhodnutie súdu účastník konania považuje za vecne správne, majúc za to, že súd dostatočným spôsobom správne zistil skutkový stav veci, vec správne právne posúdil a súčasne neexistuje v konaní vada, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Odvolanie žalobcov považuje za nedôvodné bez konkrétnej dôkaznosti a právnej súvislosti

Preto navrhol, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie prvostupňového súdu postupom podľa §250ja ods. 3 veta druhá OSP v spojení s § 219 ods. 1 OSP ako vecne správne v celom rozsahu potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a 3 OSP v spojení s § 211 ods. 2 OSP a § 246c ods. 1 veta prvá OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcov pokiaľ ide o vec samu nemožno priznať úspech.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) po oboznámení sa s rozsahom a dôvodmi odvolania proti napadnutému rozsudku Krajského súdu v Bratislave, po preskúmaní odvolaním napadnutého rozsudku a po oboznámení sa s obsahom pripojeného spisového materiálu vychádzajúc z ustanovenia § 219 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1

veta prvá OSP nezistil žiaden dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku. Tieto závery spolu so správnu citáciou dotknutých právnych noriem vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním najvyšší súd stotožňuje v celom rozsahu, považujúc právne posúdenie veci krajským súdom za správne, a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty v prejednávanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku k námietkam žalobcov uvedeným v odvolaní dopĺňa nasledovné:

V správnom súdnictve preskúvajú súde na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb (244 ods. 1 OSP).

Súde v správnom súdnictve prejednávajú na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Úlohou súdov v správnom súdnictve preskúmať zákonnosť rozhodnutia a postupu správnych orgánov predovšetkým v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe (t. j. v medziach žaloby). Rozsahom tvrdení uvedených v žalobe je súd viazaný a nemôže ho prekročiť. Teda v správnom súdnictve platí koncentračná zásada, keď žalobca môže žalobné dôvody síce rozširovať, dopĺňať a meniť, avšak len do konca lehoty na podanie žaloby, ktorá je dvojmesačná a začína plynúť podľa § 250b ods. 1 OSP a za použitia § 250h ods. 1 OSP. Súd nevyhľadáva za účastníka (žalobcu) konkrétne dôvody nezákonnosti rozhodnutia správneho orgánu, ktoré podľa § 249 ods. 2 OSP majú tvoriť obsah žaloby a určovať rozsah preskúmavania zákonnosti rozhodnutia súdom, ktorým je podľa § 250h OSP viazaný. Z ustanovenia § 249 ods. 2 OSP vyplýva zásada *iudex ne eat ultra petita partium* (sudca nech nejde nad návrhy strán), ktorú musí súd zásadne aplikovať vo všetkých veciach, v ktorých preskúmava na základe podanej žaloby zákonnosť žalobou napadnutého rozhodnutia. Rozsahom a dôvodmi žaloby nie je súd viazaný iba v prípade, ak zrušuje rozhodnutie správneho orgánu podľa § 250j ods. 3 OSP, vtedy pri preskúmaní zákonnosti a postupu správneho orgánu súd prihliadne len na tie vady konania pred správnym orgánom, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Úlohou správneho súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúce vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 OSP).

Správny súd pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu v konkrétnej právnej veci sa v zásade obmedzí na otázku, či vykonané dôkazy, z ktorých správny orgán vychádza, nie sú pochybné, najmä kvôli prameňu, z ktorých pochádzajú alebo pre porušenie niektorej procesnej zásady správneho konania a ďalej na otázku, či vykonané dôkazy logicky robia vôbec možným skutkový záver, ku ktorému správny orgán dospel. Správny súd pri preskúmaní zákonnosti správneho rozhodnutia a postupu správneho orgánu posudzuje, či správny orgán aplikoval na predmetnú právnu vec relevantný právny predpis.

V zmysle § 245 ods. 2 OSP správny súd preskúmava správne uváženie v tom smere, či nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Ak je v súlade s pravidlami logického uvažovania, ak podmienky takej úvahy boli zistené riadnym procesným postupom, potom súd nemôže z tých istých skutočností vyvodzovať iné, alebo aj opačné závery, lebo by tým zasiahol do voľnej úvahy (správneho uváženia) príslušného správneho orgánu.

Nie je ani úlohou odvolacieho súdu v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu v správnom súdnictve prehodnocovať správnosť záverov krajského súdu na základe nesúhlasu odvolateľa takýmito závermi. Účelom konania v správnom súdnictve je poskytnutie súdnej ochrany pred tvrdeným nezákonným rozhodnutím. Ak také rozhodnutie na základe zistení krajského súdu bolo vydané v konaní,

ktoré netrpí vadou spôsobilou ovplyvniť jeho zákonnosť a krajský súd svoje zistenie presvedčivo a s poukazom na procesné ustanovenia náležitosti odôvodní, niet dôvodu, aby sa odvolací súd zaoberal námietkami, ktoré sú len vysvetleniami doterajších postupov správneho orgánu v správnom konaní.

Pokiaľ žalobcovia vytýkali krajskému súdu, že dostatočne nezistil skutkový stav veci najvyšší súd dáva do pozornosti, že správny súd „nie je súdom skutkovým“, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého rozhodnutia alebo postupu orgánu verejnej správy. Pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 prvá veta OSP). Preto v správnom súdnictve súd dokazovanie zásadne nevykonáva, vykonáva len také dokazovanie, ktoré je nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia, t. j. jeho rozsah je obmedzený účelom správneho súdnictva (§ 250i ods. 1 veta druhá OSP). Je to tak preto, že úlohou súdu v správnom súdnictve (prvostupňového ani odvolacieho) nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov pri zisťovaní skutkového stavu dopĺňaním rozsiahleho dokazovania, ale preskúmať zákonnosť ich rozhodnutí, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy, t. j. preskúmať aj postup, ktorý predchádzal vydaniu týchto rozhodnutí s prihliadnutím na záväznosť zisteného skutkového stavu, ktorý tu bol v čase ich vydania.

Úlohou krajského súdu v predmetnej veci bolo postupom podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku preskúmať zákonnosť postupu a rozhodnutia žalovaného správneho orgánu o dodatočnom povolení stavby upravenom v § 88a stavebného zákona.

Podľa § 88a ods. 1 stavebného zákona, ak stavebný úrad zistí, že stavba bola postavená bez stavebného povolenia alebo v rozpore s ním, začne z vlastného podnetu konanie a vyzve vlastníka stavby, aby v určenej lehote predložil doklady o tom, že dodatočné povolenie nie je v rozpore s verejnými záujmami chránenými týmto zákonom, najmä s cieľmi a zámermi územného plánovania a s osobitnými predpismi. Ak bola stavba začatá bez právoplatného stavebného povolenia, ktoré už bolo vydané, stavebný úrad posúdi súlad s verejnými záujmami na základe záväzných stanovísk podľa § 140b a podkladov predložených v stavebnom konaní.

Podľa § 88a ods. 4 stavebného zákona v rozhodnutí o dodatočnom povolení stavby stavebný úrad dodatočne povolí už vykonané stavebné práce a určí podmienky na dokončenie stavby alebo nariadi úpravy už realizovanej stavby.

Na konanie o dodatočnom povolení stavby sa primerane vzťahujú ustanovenia § 58 až 66 (§ 88a ods. 7 stavebného zákona).

Zákonodarca v právnej norme ustanovenej v § 88a stavebného zákona upravuje jednak postup vlastníka nepovolenej stavby a jeho povinnosti a jednak postup stavebného úradu pri nepovolených stavbách. Z odsekov 1 a 2 vyplýva, že dôkazné bremeno preukázať, že ďalšia existencia nepovolenej stavby alebo stavby uskutočňovanej v rozpore so stavebným povolením nie je v rozpore s verejnými záujmami, spočíva na vlastníkovi stavby, keďže sa dopustil porušenia zákona. Vlastník stavby na základe výzvy stavebného úradu si sám a na vlastné náklady musí zaobstarať všetky potrebné doklady, t. j. rozhodnutia, stanoviská a vyjadrenia dotknutých orgánov štátnej správy a obce. Verejným záujmom sa v tejto súvislosti rozumejú záujmy chránené osobitnými zákonmi, všeobecne záväznými vyhláškami, nariadeniami, záväznými časťami slovenských technických noriem a pod.. Posúdenie súladu s nimi vykonáva stavebný úrad ako príslušný prvostupňový orgán štátnej správy. Musí posúdiť najmä súlad s platnou územnoplánovacou dokumentáciou z hľadiska súladu s funkčným využitím, určené záväzné limity a regulatívy, ktoré vykonáva obec. Rozsah požadovaných dokladov nie je taxatívne vymedzený, ale stavebný úrad pri ich určení vychádza predovšetkým z ustanovenia § 126 stavebného zákona, ktoré sa týka ochrany zložiek životného prostredia a iných osobitných záujmov podľa toho, o aký druh stavby ide, na aký účel sa má stavba užívať, ktoré záujmy budú stavbou dotknuté, kde je stavba umiestnená, či sú v predmetnom území vyhlásené ochranné pásma, a pod..

Účelom konania o dodatočnom povolení stavby je vlastne dodatočné zhojenie závažnej vady, ktorou je prvotné vedomé ignorovanie zákona zo strany stavebníka, pod podmienkou preukázania skutočnosti, že ďalšia existencia nepovolenej stavby nie je v rozpore s verejnými záujmami. Dôkazné bremeno je na vlastníkovi stavby, keďže sa dopustil porušenia zákona. Predpokladom úspešnosti stavebníka v konaní o dodatočnom povolení stavby v zmysle citovaného ustanovenia § 88a ods. 1 stavebného zákona je preukázanie skutočnosti, že dodatočné povolenie nie je v rozpore s verejnými záujmami chránenými stavebným zákonom.

Stavebný úrad i v konaní o dodatočnom povolení stavby musí dôsledne vyhodnotiť charakter námietok, či ide o námietky občianskoprávne alebo námietky územno-technického, prípadne stavebno-technického charakteru, ktoré sú upravené stavebnými predpismi. Pritom môže dôjsť aj k vzájomnému prelínaniu posúdenia námietok s prihliadnutím na ustanovenie § 127 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

Z podkladov súdneho spisu, vrátane administratívneho spisu žalovaného, je zrejmé, že správne orgány v posudzovanej veci na základe skutkových zistení dospeli k záveru, že pre dodatočné povolenie stavby boli splnené zákonné podmienky a k takému záveru dospel aj krajský súd. Tento ich záver je i podľa názoru najvyššieho súdu správny. Správne orgány si pre svoje rozhodnutie zadovážili dostatok skutkových pokladov, aby mohli vo veci rozhodnúť a v konaní nebola zistená taká vada, ktorá by mala vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia, keď žalobcom aj bola daná dostatočná možnosť sa v administratívnom konaní vyjadriť včítane vyjadrenia sa k podkladom rozhodnutia - záväzného stanoviska dotknutého orgánu – Hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislava.

V tomto smere námietka žalobcov vznesená v odvolaní týkajúca sa neaplikácie ustanovenia § 245 ods. 1 OSP taktiež neobstojí, nakoľko krajská prokuratúra podnet žalobcu I na podanie protestu prokurátora nevzhľadla dôvodným. Okrem toho nemožno opomenúť, že proti obsahu záväzného stanoviska možno podať nielen námietky (§ 140b ods. 5 a 6 stavebného zákona), ale že podľa dnes už ustálenej judikatúry aj záväzné stanoviská vydané dotknutými orgánmi, uplatňujúcimi záujmy chránené osobitnými predpismi v zmysle § 140b stavebného zákona, môžu podliehať prieskumu v správnom súdnictve (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. I. ÚS 354/08, Rozsudok Najvyššieho správneho súdu Českej republiky sp. zn. 8As 47/2005).

S prihliadnutím na význam zápisu vlastníckeho práva v katastri nehnuteľností a jeho právne účinky (ktorými sú hodnovernosť a záväznosť údajov katastra v zmysle § 70 katastrálneho zákona) nebolo úlohou správnych orgánov ani správneho súdu riešiť občianskoprávne námietky žalobcov, pričom z obsahu dotknutého spisového materiálu je nesporné, že konania, ktoré vedú žalobcovia a účastník konania na Okresnom súde Bratislava I, s konaním o dodatočné povolenie stavby nemajú bezprostrednú priamu súvislosť.

Preto nemožno vytýkať správnym orgánom ani krajskému súdu, že pri svojom rozhodovaní vychádzali z údajov katastra, keď nebolo preukázané, že by žalobcami tvrdená spornosť spoločnej hranice pozemkov bola prekážkou vydania dodatočného povolenia stavby, pričom žalobcovia žiadnym relevantným spôsobom nepreukázali (tvrdia len, že preukazovali), že by samotná stavba bola postavená sčasti na ich pozemku. Námietka žalobcov, že sa tým vytvára precedens, že vždy sú správne údaje v katastri, je preto bez právneho významu. Neobstojí ani námietka, že správny orgán mal konanie podľa § 137 ods. 2 stavebného zákona prerušiť, nakoľko súdne konania vedené na Okresnom súde pod sp. zn. 15C 108/2009 a sp. zn. 16C 73/2009 i podľa názoru najvyššieho súdu nepredstavujú vo vzťahu k dodatočnému povoleniu stavby predbežnú otázku alebo inú prekážku konania o dodatočnom povolení stavby. K namietanému prekročeniu právomoci súdu ohľadom posunutia plota treba uviesť, že krajský súd túto otázku vo svojom rozhodnutí nerieši.

Vychádzajúc z pripojeného spisového materiálu, osobitne z projektovej dokumentácie a pripojených posudkov je taktiež zrejmé, že sa správne orgány dostatočne a v súlade so zákonom vysporiadali i s odstupom stavieb a s koeficientom zastavanosti a žalobcovia v odvolaní v tomto smere neuvádzajú žiadne nové skutočnosti, ktoré by žalovaný a krajský súd neboli náležite odôvodnili.

Z obsahu spisového materiálu je skôr zrejmé, že v preskúmvanej veci viac ako o námietky v zmysle § 127 Občianskeho zákonníka, či stavebno-technický problém išlo o medziľudské vzťahy dvoch susedov.

Takto potom pokiaľ ide o vec samu námietky žalobcov vznesené v odvolaní neboli spôsobilé ovplyvniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu. Odvolanie žalobcov neobsahuje žiadne nové skutočnosti, s ktorými by sa krajský súd nebol podrobne vypořiadal a ktorými by žalobcovia boli preukázali konkrétne porušenie alebo ohrozenie svojich subjektívnych práv, alebo preukázali, že neboli splnené zákonné podmienky pre postup v zmysle ustanovenia § 88a stavebného zákona, a že by správne orgány v konaní o dodatočnom povolení stavby pri vykonávaní a hodnotení dôkazov porušili ustanovenia správneho poriadku (§ 140 stavebného zákona). Nesúhlas žalobcov s právnym názorom krajského súdu a jeho neprijateľnosť pre žalobcov nie je v danej veci právne relevantnou námietkou, ktorá by mohla niečo zmeniť na skutkových zisteniach a právnych záveroch krajského súdu.

Keďže podľa názoru najvyššieho súdu krajský súd o otázkach, ktoré boli dôvodom na podanie žaloby žalobcov o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného, nerozhodol svojvoľne ani protizákonne a keďže najvyšší súd nezistil dôvod na zmenu ani zrušenie napadnutého rozsudku považujúc aj jeho odôvodnenie za logické, jasné a zrozumiteľné a nezistil v tomto rozhodnutí žiadny rozpor so stavebným zákonom a vykonávacími predpismi k tomuto zákonu, rozsudok krajského súdu vo veci samej ako aj v časti nepriznania náhrady trov konania neúspešným žalobcom podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 219 ods. 1 a 2 OSP potvrdil.

Za dôvodné bolo však potrebné považovať odvolanie žalobcov v časti priznania náhrady trov konania účastníkovi konania.

Preskúmanie zákonnosti rozhodnutí a postupov správnych orgánov má samostatnú povahu, preto aj správne súdnictvo má samostatnú povahu (§ 246c ods. 1 prvá veta OSP). Konanie o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí a postupov podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku je špecifickým konaním. Z týchto dôvodov väčšina procesných inštitútov je v správnom súdnictve upravená osobitne a odlišne od všeobecného súdnictva.

Použitie iných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku prichádza do úvahy len analogicky na základe ustanovenia § 246c ods. 1 prvá veta OSP, podľa ktorého pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.

Primeranosť znamená obdobné použitie, t. j. analogickú aplikáciu všeobecných ustanovení OSP, ustanovení o konaní v prvom stupni a ustanovení o opravných prostriedkoch. Primeranosť použitia týchto ustanovení je limitovaná účelom a cieľom správneho súdnictva (§ 244 OSP) a so zreteľom na tento účel ich treba aj aplikovať a vykladať.

V správnom súdnictve v konaní o žalobách rozhoduje súd o náhrade trov konania predovšetkým podľa § 250k ods. 1 OSP, podľa ktorého ak mal žalobca úspech celkom alebo sčasti, súd mu proti žalovanému prizná právo na úplnú alebo čiastočnú náhradu trov konania; môže tiež rozhodnúť, že sa náhrada trov celkom alebo sčasti neprizná, ak sú na to dôvody hodné osobitného zreteľa.

Ide o osobitné ustanovenie, ktoré upravuje iba právo na náhradu trov konania úspešného žalobcu a v odseku 1 v podstate vylučuje primerané použitie § 142 OSP, hoci úspech v konaní sa u žalobcu posudzuje rovnako ako pri použití § 142 OSP.

Právo na rozhodnutie o náhrade trov konania v súlade so zákonom (Robins c. Spojené kráľovstvo z 23. septembra 1997) je tiež *ratione materiae* obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (pozri bližšie Nález Ústavného súdu SR III. ÚS 212/09-26).

Z uvedeného je zrejmé, že podľa § 250k ods. 1 OSP v konaní o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov náhradu trov konania možno priznať len úspešnému žalobcovi.

Nemožnosť priznania náhrady trov konania úspešnému žalovanému, resp. účastníkom konania, ktorých súd pribral do konania podľa § 250 ods. 1 veta druhá OSP, by síce mohla byť chápaná ako narušenie zásady rovnosti účastníkov konania, avšak na druhej strane za súčasnej právnej úpravy nemožno od žalobcu spravodlivo žiadať, aby nahradil trovy vzniknuté účastníkovi, ktorého súd musí podľa § 250 ods. 1 veta druhá OSP do konania, hoci žalobca jeho pribratie do konania sám ovplyvniť nemohol.

V tejto súvislosti možno poukázať napr. na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. II. ÚS 56/05 z 22. júna 2005, podľa ktorého *„aj úprava platenia a náhrady trov konania obsiahnutá najmä v Občianskom súdnom poriadku určuje, či sa právo na súdnu ochranu naplní reálnym obsahom (čl. 46 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky). Prístup k súdnej a inej právnej ochrane totiž závisí aj od toho, či účastník konania má alebo nemá vytvorené ekonomické predpoklady na uplatnenia tohto základného práva bez ohľadu na jeho procesné postavenie. Preto procesné predpisy, ktoré upravujú platenie a náhradu trov konania, treba vykladať v súlade s takto vymedzeným obsahom základného práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky). Pritom treba dbať na to, aby nikto len z dôvodu, že uplatní svoje základné právo na súdnu ochranu bez zreteľa na jeho postavenie v konaní, neutrpel materiálnu ujmu v dôsledku platenia trov konania, za predpokladu, že taký účastník konania bol úspešný s uplatnením svojho procesného stanoviska a dosiahol, že sa návrh alebo žaloba proti nemu právoplatne zamietli alebo dosiahol procesný úspech iným zákonom dovoleným spôsobom“.*

Vychádzajúc z uvedených zákonných ustanovení a zásad rozhodovania o trovách konania v správnom súdnictve, Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie krajského súdu v časti uloženia povinnosti žalobcom zaplatiť účastníkovi L. B. trovy konania na účet právnej zástupkyne JUDr. A. V. vo výške 424,07 eura, do 30 dní od nadobudnutia právoplatnosti rozsudku, spoločne a nerozdielne s tým, že splnením povinnosti jedného zo žalobcov povinnosť druhého zaniká, podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a podľa § 220 OSP zmenil tak, že účastníkovi konania náhradu trov konania nepriznal.

Najvyšší súd Slovenskej republiky nevyhovel žiadosti žalobcov, aby v predmetom prípade nariadil pojednávanie, nakoľko predmet sporu sa dotýka vlastníckeho práva žalobcov.

Podľa § 250ja ods. 2 OSP odvolací súd rozhodne o odvolaní spravidla bez pojednávania, ak to nie je v rozpore s verejným záujmom. Na prejednanie odvolania nariadi pojednávanie, ak to považuje za potrebné alebo ak vykonáva dokazovanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací rozhodol o odvolaní žalobcov bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 250ja ods. 2 OSP, pretože prejednanie odvolania na pojednávaní nepovažoval za nevyhnutné ani za potrebné, keďže to nebolo v rozpore s verejným záujmom a ani vo veci nevykonával dokazovanie. Vec preskúmaval na základe predloženej dokumentácie spisového materiálu krajského súdu, súčasť ktorého tvoril administratívny spis žalovaného správneho orgánu. Najvyšší súd považoval za postačujúce preskúmanie danej veci na základe spisovej dokumentácie, keďže v tomto štádiu konania sa mali vyriešiť iba právne otázky a (rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Varela Assalino proti Portugalsku z 25. apríla 2002 č. sťažnosti 64336/0) a možnosť vyjadriť sa vo veci ústne bola žalobcom dostatočne daná nariadením dvoch ústnych pojednávaní krajským súdom dňa 20. januára 2011 a dňa 31. marca 2011 (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo 16. októbra 2008 sp. zn. I. ÚS 54/08).

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd SR podľa § 246c ods. 1 veta prvá OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP a § 250k ods. 1 OSP tak, že neúspešnému žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Žalovanému náhrada trov konania neprináleží zo zákona.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie: Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 24. novembra 2011

JUDr. Jana Baricová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

P. Slezáková